

Kyrkoherden som hittat flytet

Södra Tjusts nya kyrkoherde heter Matilda Helg. Hon kommer från Värmland och älskar livet i naturen. En av favoritaktiviteterna är havskajakpaddling.

Vi träffas ute vid kajakuthyrningen vid Västervik Resort. Fotograf Nathalie stannar på land eftersom hon ogärna vill riskera sin kamerautrustning: Matilda har nämligen informerat om att vi bör ta med ett torrt ombyte. ”Vi planerar inte att gå runt, men det kan ju hända ändå”, berättar kyrkoherden.

Vi enas snabbt om att kajakpaddling är en utmärkt bild av livet. Alla (näja) kan vara med, det finns faror, glädjeämnen, man kan gå sin egen väg eller hålla ihop.

Att paddla tillsammans med andra uppskattar Matilda för den goda gemenskapens skull. Att uppleva naturen tillsammans och samtala om ditt och datt, men hon paddlar också ofta ensam. Det innebär en större frihet - då kan hon göra utflykter och ta risker hon inte skulle vilja utsätta andra för. Som erfaren paddlare känner hon sina gränser och vet vad hon kan göra. Det är svårare att veta vad andra klarar. Arbetet som kyrkoherde är också en utmaning, liksom ledarskap generellt. Ofta är man ensam med sina utmaningar, men det finns också mycket hjälp och stöd och god gemenskap att få av andra.

MATILDA INSPEKTERAR kajakerna som ligger sida vid sida vid strandkanten. Där finns en K2:a, en kolfiberkajak och två i plast. Plastkajakerna har roder, medan kolfiberkajaken däremot har en ”skädda”, en sorts stabiliserande fena som inte kan vridas till skillnad från rodet. Matilda brukar inte använda roder så hon tar kolfiberkajaken. Redaktören häver sig med viss möda ner i den gula plastkajaken.

Kyrkoherden ser på med en blick fylld av omsorg, och kanske en liten gnutta oro:

– Om jag hamnar i vattnet är jag inte säker på att du klarar av att rädda mig... men jag kommer i alla fall att kunna rädda dig.

Det känns bra. Jesus räddar, och skulle han inte vara där

Södra Tjusts nya kyrkoherde Matilda Helg finner sig väl tillrätta på såväl grunt som djupt vatten.

FOTO: NATHALIE CHAVEZ/EVERDAY

så griper hans ställföreträdare kyrkoherden in.

Ett tramsigt skämt kanske, men mycket av den teologiska historien har handlat om betydelsen av olika ord. Vad menas egentligen med att ”rädda” – ordet har ju många olika betydelser och hur förhåller de sig till varandra?

MEDAN VI paddlar iväg mellan kobbar och skär diskuterar vi hur kunnig i religiösa spörsmål man måste vara för att förstå Svenska kyrkan och känna sig hemma där. Måste man kunna skilja olika betydelser av orden ”rädda”

Matilda Helg.

och ”frälsa” åt. Måste man kunna skilja Martin Luther från påven och hålla isär kyrkofäderna Tertullianus och Augustinus?

– Nej, det ska man ju inte behöva, säger Matilda Helg.

– Det är det vi har präster till. Prästerna har faktiskt lovat att sätta sig in i de här teologiska frågorna, att tro på den Augsburgiska trosbekännelsen av år 1530 som stadfästes genom Uppsala möte av år 1593, och så vidare. Men som vanlig medlem i Svenska kyrkan får man plats att växa i tro i församlingens gemenskap, oavsett hur den tron ser ut.

Men vad är det viktigaste i kyrkans verksamhet?

– Det är ändå att fira gudstjänst, säger Matilda Helg.

– Vi gör jättemycket viktigt, men om vi av någon anledning skul-

le behöva dra ner och koncentrera oss på en sak så skulle det vara gudstjänsten.

MATILDA HOPPAS kunna fira gudstjänst i pastoratets samtliga 12 kyrkor inom en nära framtid.

Nu har vi hunnit genom den närmaste lilla arkipelagen och Matilda vill fortsätta ut mot en ö längre bort. Vädret är vackert men lite moln finns det och när man kommer ut en bit så tar vinden i och skapar lite vågor.

Kyrkoherden tar täten när vi paddlar ut. Det är en märklig känsla. Man sitter lika bekvämt och stabilt som hemma på en stol, eller en meditationspall. Men samtidigt kan man ta havsvattnet med handen. Vi har kommit en bit ut från närmsta ö.

Matilda vänder sig om.

– Känner du dig trygg? Situationen är ovan. Att vända här är säkert inte farligt, särskilt inte i Matildas vana sällskap. Ändå känns det lite svajigt.

– Nja, inte helt.

– Inga problem. Då vänder vi.

Våra kajaker följer en bågformad kurs tillbaka in mot land. Det är nog det som är att vara en herde, att vara en ledare. Se vad medarbetarna, eller medpaddlarna, klarar av. Utmana dem, men inte för mycket.

MAX WAHLUND

● En version av denna text har tidigare publicerats i Södra Tjusts pastoratstidning Andrum 3/2021.